

magyar egyetemisták közössége, viszont ez nem zárja ki azon táncos lábú fiatalokat vagy örök fiatalokat sem, akik itt vannak Kolozsváron, és szívesen részt vennének az eseményen.

A KMDSZ a jövőben is tervez hasonló esteket, más-más erdélyi tájegység táncait elhozva a Tranzit Házba. A következő alkalomra áprilisig kell várniuk mindazoknak, akik szívesen elcsennék a kalotaszegi, sóvidéki, mezőségi, felcsíki vagy akár az örköi táncok alaplépéseit.

Kismihály Boglárka

(Szabadság/Campus, 2016/51. 6. – 2016. március 2., szerda)

A 90 éves Kallós Zoltán köszöntésére

Kedves Zoli bácsi!

Tudom, 38 éves múltú ismeretségünk alatt egyetlenegyszer sem tegeződtünk (vagyis én nem engedtem meg magamnak ezt a megszólítási formát) most mégis így köszöntelek végigpörgetve lelki szemeim előtt azon történések hosszú sorát, amelyek egymáshoz kötnek-köthetnek bennünket. „Sanyikának, közös dolgaink emlékére” – így dedikáltad egy régi bakelitlemezedet, amelyen rajta van a számomra azóta is oly kedves feketelaki Kiss nemzetség tánca. Nos, közös dolgaink emlékeinek rövid kivonata, köszönetképpen.

Te bizonyára nem emlékszel arra, hogy 1978 őszén, egy királyfalvi szüreti bálban találkoztunk először, és egy multságban eltöltött éjszaka után már jó ismerősökként váltunk el olyannyira, hogy valahányszor Kolozsváron jártam, nem mulasztottam el meglátogatni Téged Móricz Zsigmond utcai házádban mindahányszor rácsodálkozva népművészeti gyűjteményeidre, könyvtáradra, jóakaratu segítők szándékodra és nem utolsósorban Vilma néni kiváló leveseire. Aztán következtek egyetemi éveim és a Te elköltözésed a Móricz Zsigmond utcából. Azért annyira emlékezetes ez számomra, mert hónapokon keresztül alakígtattuk az új házádat, válogattuk a könyvtáradat, kalákáztunk, mulattunk – részvételem igazolása ma is megtalálható a Kossuth Lajos utcai ingatlan kazettás mennyezetének egy általad rajzolt-festett kazettájának négyzetében. (Ezt Hunyadi Attila barátomtól tudom, aki manapság többedmagával a ház felújításával foglalatoskodik.)

Amíg egyetemista voltam, alig telt el nap, hogy ne lépjek be Hozzád vagy egyedül, vagy legtöbbször Balázs-Bécsi Attila barátommal, évfolyamtársammal. Legelső, népzene gyűjtésre alkalmas fél professzionális kazettás magnómat is Tőled kaptam és ezt követően folyamatosan a kazettákat is. És a már kész felvételeket is azért, hogy tanulhassam a muzsikát. Vitél magaddal Kalotaszegre, Mezőségre, Székre, bálba,

lakodalomba, disznóvágásra, keresztelőre, megismertettél a palatkai bandával, Netti Sanyival, Maneszes Marci bácsival, Árusékkal és sok más kiváló muzsikussal. Ahova ekkoriban nem juthattunk el együtt, de meséltél róla, mutogattad az ottani gyűjtéseket az Gyimes és Moldva volt. Kihelyezésünkör, amikor már eldőlt, hogy a Kárpátokon túlra kapunk helyet, a Te sugallatodra választottunk Attilával két moldvai csángó települést. Nehéz volt, de ma már azt mondom: nem bántam meg.

1990 januárjában Te voltál az, aki Kolozsvárra csábított, annyit mondván a telefonba: Sanyika gyere, mert szükség van rád. Így lehettem részese a kolozsvári táncház újraindításának együtt Szép Gyulával és Sebestyén Mártival és több száz lelkes fiatallal és nem fiatallal. Ez is felejthetetlen emlék. Nemsokára már Gyimesben és Moldvában forgattunk dokumentumfilmet Kántor Lacival, Te voltál a szakmai tanácsadó, mentorunk, irányító. Megszületett azóta is kedves filmünk, a *Templomot s az iskolát* című.

Következtek a néptánc táborok. Először Kalotaszentkirály aztán Visa illetve Válaszút.

Jó volt muzsikálni, érezni, hogy figyelsz ránk, ott vagy, tanácsokat adsz Kolozsváron a mindenkori táncházakban vagy a táborokban. Ebben a már-már idillikus kapcsolatban volt egy cezúra is... Ma már úgy látom, én voltam a vehemensebb, az intoleránsabb – akkoriban sértve éreztem magam. Túltetted magad rajta, összebojgottuk a szálakat és folytatódott a kapcsolatunk. Örvendve figyeltem a Kallós Zoltán Alapítvány megszületését, fejlődését, eredményeit. Már nem annyira zenészként, mint sajtósként, televíziósként találkoztunk, de a személyem és családom iránti érdeklődésed mindig jól esett. Legutóbb a tavaly, Válaszúton, azon az egykori családi birtokon, ahol minden épület, tégladarab, kiállított múzeumi tárgy a nevedhez kötődik.

Zoli bácsi, nem tudok minden megköszönivalót tételesen felsorolni, mert egyszerűen képtelen vagyok rá. Ezért azt mondom, megtisztelő barátságod, útmutatásod, segítséged nélkül ma sokkal-sokkal szegényebben állnék ebben a világban. Szegényebben emberségből, népzenei műveltségből, magyarságtudatból... És úgy gondolom, hogy rajtam kívül még nagyon sokan mondhatják el ugyanezt magukról.

Isten éltesen sokáig!

Bardocz Sándor

(Szabadság, 2016/72. 3. – 2016. március 26, szombat)

„21.00 Táncház a Harmadik zenekar közreműködésével a Tranzit Házban.”²⁰⁴
(Szabadság/Campus, 2016/79. 6. – 2016. április 6., szerda)

204 Részlet a *Néptánc és népzene Kolozsváron és Tordatúron* című, a XIII. Ifjúsági Néptánc Találkozó programját tartalmazó hirdetésből.